

110044

Oversettelse av Fritz Wirthig's rapport om "West sack".

15.febr. 1944.

Den nye fronten ved Narva hadde stabilisert seg. De gode utbygde stillinger og befestninger skulle enda i lang tid holde stand mot de fiendtlige angrep. Men syd for Narva i et stort skog og sumpområde ble de svake sikringer til den tyske Wehrmacht snart gjennombrutt og en kile på ca 20 km ble drevet frem. Ut av denne kilen dannet det seg to spisser (øst- og westkilen). Forut kunne en forstå at hvis den Røde Arme lyktes i å støte fram til Finskebukta, så ville de ha fullført omringingen av Narva. Like etter at ryktene spredte seg om at vi skulle trekkes ut for å ødelegge denne fiendtlige torn, ble vi, III./23 "Norge" forlagt til dette nye kampområde.

20.febr. 1944.

Vi befinner oss (etterretning og melderstab) i et av de vidt spredde hus i en bebyggelse midt i et herlig vinterlandskap. Snart har vi funnet fram til en sauna og forberedelse til kroppsspleie og kamp mot våre lus, blir satt igang. Snart tunler vi rundt i snøen som utslupne barn. Hvor kan vel livet allikevel våre skjønt.

Min venn, Edie Schweitzer har også her parkert var utstyrs-vogn (Steyer Terrengvogn). Etter at vi så vidt hadde lagt oss på gulvet for å sove, så kom det en motorsykkelmelder inn og sa med sin Siebenburgerdialekt: "Rottenführer Schweitzer, kjør vekk bilen din, jeg må sette inn sykkelen min." Edie for opp: "Hvis du ikke forsvinder med en gang så har du tapt for alltid".

Den neste dagen skal en russer ha dukket opp her som ba om brød. Han bar, så ble det fortalt, fremdeles en maskinpistol med seg og lot folk forstå at han ikke lenger ville sloss i den Røde Arme.

22.febr.44.

På denne dagen kjører vi fram til beredskapsstillingen på dypsnodde skogsveier til det nye kampområde. På stigbrett og støtfangere står det soldater, for ofte blir bilene stående fast i dyp snø og da er var muskelkraft etterspurt. I en lysning stopper kjøretøyene til staben. Edie står med sin bil under og mellom noen trær. Han dekker til hjulene med ferdigkappet 1 m stokker. Det er tydelig at denne skogen blir pleiet godt. En smal skogsvei fører oss opp til et lite høydedrag. Her slutter storskogen og et vidjekratt brer seg utover foran oss. På veien foran oss ligger det en del døde russere, stivspekt i bizarre former, som hugget ut av stein.

Vårt tunge artilleri skyter inn i storskogen i nedkant av vidjekrattet. Høye eksplosjonsskyer med kjempebrak danner krigsscenen. Vi ligger i snøen med vårt radio- og telefonutstyr. Ved siden av oss kompanisjefen og meldere fra 10.komp. Serievis plystrer maskingeværskuddene over oss og blir av kvister dirigert inn i andre baner. Forlengst har russerne forstått at de snart vil være i åpen kamp med oss. I en ildpause høres vårt infanteris "Hurra" i mellom alt det andre. Troppfører Robert Stock, som også gav handsignalet til angrepet, blir såret ved et armgjennomskudd. Vi forflytter vår standplass framover.

Foran et tilfrosset granathull legger vi grankvister og annet og har da litt beskyttelse mot infanteriskudd. Til batl.kamp-plassen har vi lagt en telefonlinje. Til kompaniene er dette enda ikke mulig da det der enda ikke er opprettet noen entydig standplass. En såret sliter seg forbi oss, han holder seg på kinnet, som er en eneste blodig masse. Et par meter fra oss ligger det en som er død. Han har maveskudd og er død av sin store skade. På kampens 2.dag (Det er det jeg husker) er rus-serne kastet ut av sine stillinger og veket tilbake til sin forsyningsvei. To telefonledninger har vi i mellomtiden lagt til kompanistandplassene i vanskelig farbart terreng og var hele tiden i innsats for å holde dem i brukbar stand. Ved dette feilsøkingsarbeide finner vi en hårdt saret kamerat. Han har hodeskudd og en liten del av hjernen rager ut gjennom hullet. Svak pust trenger enda ut gjennom munnen hans. Vi hugger ned et slankt tre og legger den døende på et ull-teppe som vi knytter om treet og begir oss på veien tilbake som krever alt av oss. Fra standplassgranathullet blir han tatt videre på en slede til batl.legen. Det var en norsk kamerat, en stor kraftig kar, som nettopp var kommet tilbake fra permisjon.

Jeg er atter nede i storskogen og ligger ved siden av to radiooperatører(artillerioppservatører). Vårt tunge artilleri skyter sperreild. Granatene hyler vekk over hodet på oss og slår ned like foran oss. En av radiooperatørene er ivrig opptatt med å korrigere ledetallene for artilleriet. Så hyler allerede den neste salve mot oss. En granat slår ned i vår umiddelbare nærhet. Et tre blir revet ned, radiosenderen blir slengt vekk, en av operatørene roper at han er såret. For meg var det slik at jeg følte jeg svevde i luften. Radiooperatøren hadde bare fått et par jordklumper i ryggen og slik blir vi tre, som et under, uskadet.

De tunge granatene trenger for det meste dypt ned i jorda som her er veldig bløt, og eksploderer der nede slik at splintvirkningen er liten. Granater som eksploderer i tre-toppene har derimot en forferdelig virkning.

Til beundring og for det meste ikke nevnt er våre forsyningsenheter og forsyrging med alt det som trenges for troppenes daglige behov. Hvorledes disse finner oss er som oftest en gåte. Jeg fikk idag en flaske Kummel-Snaps som jeg sammen med mine kamerater lar den renne ned med nytelse. (Denne opplevelsen har jeg sjelden vært oppmerksom på). Denne natten tilbringer vi for det meste ved vårt tilfrossete granathull. Kvist fra grener har vi bundet sammen og festet en teltduk til dette. Det beskytter oss en del mot den iskalde vinden. Den nye dagen begynner å demre. Jeg er forlengst på benene og beveger meg for å varme meg opp. Inne i mine filtstøvler merker jeg at strømpespissen er frosset fast til støvlene. Klokken min viser 0630. Jorden begynner å riste. Først tror vi at vårt artilleri, som opptatt, skyter et ildoverfall for å knuse fienden og dermed innleder et nytt angrep. Dog forundrer det oss at granater slår ned i vår nærhet, noe som fikk oss på andre tanker. Med en gang var samtlige telefonforbindelser brutt. Etter at dette massive ildoverfall fra fienden var over, så ble det åpnet forstyrrelsesild mot oss. Vi gikk igang med vårt

arbeide med å få opprettet våre telefonforbindelser igjen. En radiomann kom hinkende bort til oss (det var var norske kamerat Viker)han ville vente på en gunstigere anledning til å komme seg bakover til forbindingsplassen. Vi hadde ingen tid til å bli her lengere, da vi måtte sette istand telefonforbindelsen til btl.staben. Under dette arbeide slo det ned en granat i vår nærhet og en splint rev ledningen ut av hånden min. Vi ble innhyllet i sne, røyk og flygende jordklumper; men hva fant vi da vi kom fram til bataljonsstandplassen? En spøkelsesaktig tomhet! En utbrent VW-terrengvogn, en annen VW med blodspor inni og en del fotografier som la strødd omkring, hvorpå jeg gjenkjente en god venn fra meldertroppen. Ved siden av teltet til batl.forbindingsplassen ligger det døde kamerater; men hvor er det blitt av alle de andre? Lege, saniteter, meldere, kommandør, adjutant o.s.v.? Hvorledes visste fienden hvor dette viktige forbindelsessted fantes? Var det bare et innfall at det her ble skutt en slik konsentret ild?

Da vi kom tilbake til vårt støttepunkt ventet det oss en trist overraskelse. Vår norske radiomann la død i sneen. En granatsplint hadde slått gjennom ved tinningen og trengt inn i hodet hvorved øyet hadde blitt trykt ut. Et skrekkelig skue. Var lille baldakin, teltduken, var gjennomhullet av granatsplinter. Vårt oppdrag eller foretak her så ut til å være fullført, eller det blir avbrutt. Feltkabelen, så sant det er noe igjen av den, blir samlet sammen. Enda en gang er vi tilbake i storskogen hvor Ivan beskytter oss med MGs og granatkastere. Disse hilsener blir besvart av vårt infanteri. Til beskyttelse har vi lagt oss bak noen stabler med l m ved, der inntar vi også et lite måltid. Frosset brød, pølse og et stykke margarin blir lagt i en blekkboks og blir så varmet opp med et talglys. Da vi trekker oss tilbake blir min mest trofaste venn, Helmut S. såret. Jeg skulle desverre ikke treffe ham mere. Ved vår beredskapsstilling fikk jeg ødelagt min høyre langfinger i presenningsopphenget på vår redskapsbil Smertene i såret var økende og det var betent. Jeg meldte meg for min foresatte og spurte om lov til å få gå til legen. Da denne hadde flyttet sin forbindingsplass måtte jeg prøve å finne ham ved å følge bilsporene, eller ved godt hell, å se hvor han var. Ved et veikryss sto det en koje hvor det var lagt inn høy og halm. Her stoppet jeg for en kort rast; men sovnet med en gang på grunn av at jeg var dødstrett. Da det like i nærheten slo inn enn salve fra tungt skyts så var det forbi med min søvn, og jeg forsøkte så snart som mulig å komme meg ut av skogen og så prøve å finne mitt mål. Skulle jeg bli såret her, hvor jeg var helt alene og ikke kunne regne med noe hjelp, ville det ha som følge at det var slutt. Tilslutt fant jeg en lysning i skogen hvor det befant seg noe bebyggelse. Her gjenkjente jeg biler fra staben. I en sanitetsstue blir mitt sår som mest nødvendig behandlet og jeg fikk medisiner mot min forkjølelse. På en høy-låve finner jeg et bekvemt leie, hvor jeg sovner inn i en tung søvn.

Den neste dag kjører det opp noen SPW med rakettkastere. De tunge granatene blir avfyrt i retning av storskogen. Det var vel omtrent 80 storkalibrede skudd som her i korte avstander under forferdelig larm, forlater lavettene og der hvor de

lander lager et forferdelig ødeleggelesverk. En sveit med 112 tordner over oss i lavflygning. Intet skjedde! Var bataljon gjorde idag et nytt framstøt på et annet sted i denne skogsfronten. Den støtte da på liten nevneverdig motstand. Enheten fra den Røde Arme var for det meste ødelagt av vårt tunge artilleri. Etter, for begge parter, kamper med store tap, returnerer vi til Narva og går inn i en ny stilling. Den 27.juli(?) blir denne stillingen oppgitt og man inntok den såkalte Tannenbergstillingen, ca. 20 km vest for Narva, omtrent der hvor de i februar beskrevne harde kamper foregikk. Skogen som vi om sommeren fikk igjense, var bare en torso, bestående av bare tre-stumper.